

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Vojtky a soudců JUDr. Marty Škárové a JUDr. Roberta Waltra v právní věci žalobkyně: **Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky**, se sídlem Orlická 2020/4, Praha 3, IČO 41197518, proti žalované: **Zambelli – technik, spol. s r. o.**, se sídlem Tovární 177, Český Krumlov, IČO 15789578, zastoupená JUDr. Pavlem Martáňem, advokátem se sídlem Latrán 193, Český Krumlov, za účasti: **Allianz pojišťovna, a. s.**, se sídlem Ke Štvanici 656/3, Praha 8, IČO 47115971, jako vedlejší účastnice na straně žalované, o 535.487,- Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 7 C 170/2015, o dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 6. 2017, č. j. 19 Co 155/2017-254, takto:

I. Dovolání se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

S t r u č n é o d ů v o d n ě n í (§ 243f odst. 3 o. s. ř.):

Dovolání žalované proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 6. 2017, č. j. 19 Co 155/2017-254, není přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., neboť v něm uplatněné námitky nesměřují proti otázce hmotného nebo procesního práva, na jejímž vyřešení závisí napadené rozhodnutí. Při vázanosti trestním rozsudkem Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 2. 9. 2014, sp. zn. 4 T 91/2014, jímž byl zaměstnanec žalované uznán vinným přečinem těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, neboť při couvání vysokozdvizným vozíkem srazil a způsobil mu úraz, posuzoval odvolací soud ve sporu o náhradu nákladů vynaložených zdravotní pojišťovnou na hrazené služby podle § 55 odst. 1 zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, samostatně pouze míru tzv. spoluzavinění poškozeného podle § 441 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, účinného do 31. 12. 2013. Dospěl k závěru, že poškozený se sice choval hrubě nedbale, míra jeho účasti na vzniku nehody a následné újmy na zdraví však dosahuje přesně jedné poloviny, nikoliv 70 %, jak dovodil soud prvního stupně. Dovolatelka k tomu namítá jen tolik, že trestní odsouzení škůdce nic nevyovídá o míře jeho zavinění na vzniku škody, nelze tedy při stanovení míry spoluzavinění poškozeného vycházet z trestního rozhodnutí. Na takto vymezené otázce ovšem napadené rozhodnutí nestojí, resp. vázanost trestním rozhodnutím podle § 135 o. s. ř. je jen jedním argumentem pro konečný závěr o poloviční míře spoluzavinění poškozeného. Odvolací soud podrobně vyložil, z jakých skutkových zjištění vyšel, jaké shledal příčiny kolize na obou stranách, a přesvědčivě odůvodnil své závěry o rozsahu spoluzpůsobení si škody poškozeným. Nesměřují-li tedy uplatněné námitky proti právnímu posouzení věci odvolacím soudem, postrádají charakter právní otázky, kterou

by mohl a měl dovolací soud řešit (§ 241a odst. 1 o. s. ř.), a přípustnost dovolání tím podle ustanovení § 237 o. s. ř. nezakládají.

Domnívá-li se dovolatelka, že soud prvního stupně byl oprávněn provádět dokazování místním šetřením k průběhu nehodového děje, jde o námitku, že řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, k níž však lze v dovolacím řízení přihlédnout jen tehdy, je-li dovolání obecně přípustné (§ 242 odst. 3 o. s. ř.). Nadto lze jen konstatovat, že odvolací soud ostatně podrobně vložil všechny okolnosti případu a řádně se jimi také zabýval.

Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243c odst. 1 věty první o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení se neodůvodňuje (§ 243f odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 30. ledna 2018

JUDr. Petr Vojtek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Jaroslava Musilová